

تقدس در انزوا امکان ندارد

در دوران دانشجویی ام، بنا به عادت کودکی، تصمیم گرفتم یکشنبه ها را برای عبادت و استراحت کنار بگذارم (خروج ۲۰ : ۸ - ۱۱). من تصمیم گرفتم که در روز یکشنبه از انجام هر کار روزمره ای اجتناب کنم از جمله انجام تکالیف کالج، آماده شدن برای امتحانات، مطالعه دروس و تهیه گزارشهای آزمایشگاهی را انجام ندهم. تصمیم آسانی نبود. همه دانشجویان دیگر از یکشنبه خود برای انجام تکالیف درسی، آماده شدن برای امتحان روز دوشنبه و شستن لباسهایشان استفاده می کردند. در همان فرصتی که من به کلیسا می رفتم آنها به کتابخانه مراجعه می کردند. هنگامی که من مشغول مطالعه کتابمقدس بودم آنها برای امتحان فردا آماده می شدند.

این می توانست به معنای انزوا باشد. اما من تنها نبودم.

گروهی از دانشجویان کلیسایی ام تفکری مشابه من داشتند و ما یکشنبه ها را با هم می گذرانیدیم. خاطرات بسیار خوبی از آن روزهای یکشنبه دارم. همیشه در کاروان ماشینهایی که به کلیسا می رفتند، تنگاتنگ می نشستیم و جا برای شخص تازه ای باز می کردیم. گاهی پس از جلسه با یکی دوتا از خانواده های مسیحی مشارکت می کردیم و ناهار می خوردیم. بعضی مواقع هم شانه به شانه یکدیگر بر کف اتاق می نشستیم و به موعظه ای گوش می دادیم و یا در مورد یک کتاب بحث می کردیم. هنگام عصر نیز پس از جلسه مطالعه کتابمقدس که در محله ای نزدیک به کالج بود قدم زنان با هم به خوابگاه برمی گشتیم.

به این شکل ما از کارهای روزمره خودداری می کردیم و یکشنبه ها را به عبادت اختصاص می دادیم، و این کار را همه با هم انجام می دادیم. در گروه ما، تقدس یک هدف شخصی نبود. این یک حرکت جمعی بود که همه ما از آن لذت می بردیم.

هیچ قدیس تنهایی وجود ندارد

این تأکید مستمر کتاب مقدس در مورد تقدس است. چه موضوع مورد نظر عبادت باشد یا کار، چه دعا یا پاکدامنی، کتاب مقدس تأیید می کند که قداست ما هرگز صرفاً امری شخصی نیست. این پایه و اساس هویت جمعی ما به عنوان کلیسا (بدن مسیح) را تشکیل می دهد.

وقتی کتاب مقدس در مورد "مقدسین" (یا اشخاص مقدس) صحبت می کند، منظور بعضی اعضای خاص در کلیسا نیست. در واقع، از دیدگاه کتاب مقدس، هیچ فرد مقدسی به تنهایی وجود ندارد. همانطور که فیلیپ رایکن (الهدیان) توضیح می دهد، این کلمه در عهد جدید ۶۰ بار تکرار شده و همیشه به صورت جمع استفاده شده و از آن به عنوان توصیفی برای همه مسیحیان کلیسا استفاده شده است. به عنوان مثال، "مقدسین اورشلیم" (رومیان ۱۵: ۲۶)، "مقدسانی که در افسس هستند" (افسیان. ۱ : ۱)، "مقدسین در

مسیح عیسی که در فیلیپی هستند " (فیلیپیان ۱ : ۱) و " مقدسانی که در تمام استان اخاییه هستند " (دوم قرن تیان ۱ : ۱).

ما مقدسین منزوی و منفردی نیستیم که همانند مجسمه های مرمرین اشخاص مقدس، روی تپه های مجزا برپا شده باشیم. ما با یکدیگر مقدس به شمار می آییم و اعضای یک شراکت مقدس هستیم. و حقیقتاً وقتی مقدس هستیم که در کنار هم دیده می شویم.

صندلی ها و نیمکت های هر کلیسایی در هر عصری و در هر نقطه ای از جهان، مملو از افرادی است که در مراحل مختلف بلوغ روحانی قرار دارند. ممکن است در کنار فردی پرستش می کنیم که کتاب مقدسش از فرط خوانده شدن رشته رشته شده است و یا با افرادی در پرستش شریک می شویم که نیاز به کمک دارند تا کتب انبیاء کوچک را در کتابمقدس پیدا کنند. گاهی در دعا با افرادی متحد می شویم که سالهاست بطور مستمر دعا می کنند و گاهی با افرادی که تازه یاد می گیرند که چگونه دعا کنند. زمانی هست که کنار افرادی سرود می خوانیم که همه سرودهای پرستشی را از بر دارند و گاهی هم با افرادی که برای اولین بار این سرود را می خوانند. فردی که در حین موعظه کنار ماست ممکن است فردی پر از تردید یا یکی از بنیانگذاران کلیسا و یا نوزادی روحانی باشد که مشتاق غذای روحانی است.

اما هویت بنیادین ما مقدس بودن ماست. مقدسین یعنی کلیسا و مقدسین یعنی ما.

مسیح ما را تقدیس می کند

البته ما همیشه خیلی مقدس به نظر نمی رسیم. وقتی پولس اعضای کلیسای قرن تیان را "مقدسین" خطاب می کند برای خیلی ها این امر به آسانی قابل هضم نیست. (۱ قرن تیان ۱ : ۲). فصل های بعدی، کلیسایی مملو از تفرقه، گناهان جنسی، بت پرستی، تعالیم دروغ، شایعات و بی نظمی را برای ما به تصویر می کشند. جماعت قرن تیان مسلماً نابالغترین کلیسای عهد جدید است که باعث "رنج و آزار" پولس شد (۲ قرن تیان ۲ : ۴).

و با این حال پولس آنها را "مقدسین" می خواند.

همانند کلیسای قرن تیان، کلیسای محلی ما هم ممکن است دچار نقص و ضعف باشد، اما اینها نیست که هویت کلیسا را تعیین می کند. در حقیقت، هدف اصلی مسیح، تقدس نهایی، کامل و جمعی کلیسا است. او آرزو دارد که همه مقدسین در اتحاد به سر بیرند، در درک و معرفت رشد کنند، بالغ شوند و در رشد به کمال برسند (افس. ۴ : ۱۳). بدن باید کاملاً با مسیح که سر آن است هماهنگ باشد.

خوشبختانه، مسیح قادر به انجام چنین کاری است. او واسطه ای پیروزمند است که تمام پری خدا در او ساکن است (کولسیان ۱ : ۱۹). او با مرگ و زنده شدنش بدن را با خود متحد کرد و هرگز جدایی مسیح از بدن رخ نخواهد داد. او با تمام پری که در او ساکن است کلیسای خود را مملو می سازد (افسیان ۱ : ۲۲ - ۲۳). همانطور که مسیح مقدس است، تمام بدن خود را نیز مقدس می سازد.

مقدس بودن یک فرآیند جمعی است

این حقیقت از دو جهت باعث تشویق ماست. از سویی، اگر بیش از حد به خود و پیشرفت روحانی مان می‌بالیم، این آیات به ما یادآوری می‌کنند که مقدس بودن ما کامل نخواهد شد تا زمانی که هر جزیی از بدن مسیح، از ناخن و لاله گوش گرفته تا مژه، تقدیس شوند.

تقدس نردبان پرترددی برای پیشرفتهای شخصی نیست. تقدس یک سفر انفرادی یا جستجوی شخصی نیز نمی‌باشد که در آن هر شخصی اهداف خود را تعیین می‌کند و با دیگران کاری ندارد. قداست من وابسته به نزدیکی و داشتن رابطه با دیگر مقدسین است.

از سوی دیگر اگر نگران تزلزل در تقدس خود هستیم، این آیات به ما یادآوری می‌کنند که فاصله ما در رسیدن به تقدس کامل با برجسته‌ترین مقدسین تفاوتی ندارد.

مسیح ما را مقدس ساخت و همچنان با هم مقدس می‌سازد. او ما را با همدیگر از خود پر می‌سازد. او به ما قول می‌دهد که همه ما با هم به شباهت کامل مسیح در خواهیم آمد. (افسیان ۴ : ۱۳)

مقدسین عزیز، ما در پرتوی یک وعده مقدس زندگی می‌کنیم. عیسی تمام اعضای بدن خود را مقدس می‌کند و هیچ کس عقب نمی‌ماند. با این امیداست که ما می‌توانیم مأموریت کلیسا را در مقابل جهان، جسم و شیطان به پیش ببریم. با این امید، ما می‌توانیم همه چیز را به خاطر هدف مسیح فدا کنیم. و با این امید، ما مقدس بودن خود و دیگران را ارج می‌نهیم - تا زمانی که همه ما کامل شویم.

نویسنده: میگن هیلز

[/https://www.thegospelcoalition.org/article/saint-by-yourself](https://www.thegospelcoalition.org/article/saint-by-yourself)